

SUSANNAH NIX

Teorie
přitažlivosti

Romantická komedie
ze série **Láska je věda**

motto

Teorie přitažlivosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Susannah Nix
Teorie přitažlivosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Teorie
přitažlivosti

Přeložila Petra Královcová

Copyright © Susannah Nix 2017

First published 2017 by Haver Street Press as *Intermediate Thermodynamics*

Translation © Petra Královcová, 2024

Cover illustration © Joy Crew / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2729-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2733-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2737-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2738-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

SUSANNAH NIX

Teorie
přitažlivosti

série **Láska je věda**

motto

1

Sušička byla plná prádla.

Zatraceně.

Esther Abbottová si odfoukla ofinu z čela a s rukama v bok zlehleděla na to odporné oblečení. Nesnášela cizí oblečení. Praní prádla byla už tak dost nepříjemná činnost i bez nutnosti manipulace s cizími špinavými ponožkami a spodňáry. Ale měla na výběr buď to, nebo počkat, až si majitel své prádlo vyzvedne. Nerada se dotýkala cizích věcí a taky si vážila vlastního času a pohodlí.

S úšklebkem zanořila ruce do sušičky. Fuj! Prádlo nebylo teplé, což znamenalo, že tam už nějakou dobu leželo. Aspoň to bylo suché prádlo. Ještě hnusnější by bylo, kdyby šlo o mokré oblečení, které zůstalo celý den v pračce.

Esther přesně věděla, kdo je viníkem. Množství kostkovaných košil bylo naprosto usvědčující. V budově byla jen jedna osoba, která nosila tolik flanelu.

Jonathan Brinkerhoff.

Ten chlap z bytu šest hned vedle ní. Chlápek s otravnou zvonkohrou na balkoně, která ji nenechala usnout, kdykoli foukal

vítr. (Pozor: V Los Angeles je vždycky větrno.) Ten chlápek, který rád sedával na zmíněném balkoně a kouřil, takže posílal otravné obláčky cigaretových zplodin do jejího bytu, kdykoli nechala otevřené dveře na balkon. Chlápek, který nedokázal zaparkovat ten svůj hloupý lexus mezi čáry přiděleného místa vedle Esther, kvůli čemuž vyžadovalo parkování jejího priusu heroickou obratnost.

Všechno na Jonathanovi ji rozčilovalo – od těch pitomých pletených čepic, které vždycky nosil, až po brýle s vintage obroučkami a hloupé rozcuchané vousy. Obzvlášť ale nesnášela to, jak nechával své oblečení celé hodiny v pračkách, jako by byl jediný, kdo je používá. Jako by nežil v domě s osmnácti bytovými jednotkami, které sdílely dva přístroje.

Někdo z hodných sousedů – třeba paní Boorsteinová z dvanáctky, účetní, něco přes padesát – by možná Jonathanovi poskládal šaty a nechal je na stole v úhledných hromádkách. Ale Esther nebyla hodná. Ne k lidem, kteří si to nezaslouží. Neměla trpělivost s neschopností ani sobectvím. Lidé porušující společenskou dohodu prádelny by neměli dostávat odměnu za své špatné chování v podobě skládání prádla zdarma. Ten chlap si mohl gratulovat, že jeho oblečení naházela jen na špinavou pračku, a ne rovnou na podlahu. A jak moc jí vadilo, že teď ví, jakou značku spodního prádla nosí? Hodně. Hodně jí to vadilo.

„Ale ty jsou moje,“ řekl Jonathan přicházející zrovna ve chvíli, kdy si Esther tiskla náruč jeho boxerek k hrudi.

Samozřejmě.

Cítila stud, což ji ještě více podráždilo. Byla to jeho vina, že držela jeho spodní prádlo. Když necháte prádlo ležet celé hodiny, říkáte si o to, aby se vám ve spodkách hrabali cizí lidi. To jsou pravidla prádelny. To ví přece každý.

„Ukažte, já to vezmu,“ řekl Jonathan a přistoupil k ní. Esther upustila jeho prádlo na sušičku a ustoupila z cesty, aby mohl vytáhnout zbytek oblečení.

„Zabral jsem se do psaní a úplně jsem na to zapomněl,“ vysvětlil, a když vytahoval svoje oblečení ze sušičky, upustil ponožku na podlahu. Nepřinesl si s sebou košík, a tak si musel všechno neohrabaně vyskládat do náruče. *Co to s ním bylo? Jak může být někdo ve všem tak nemožný?* „Pracoval jsem na scénáři, a když se do toho ponořím, ztrácím pojem o čase.“

Esther zaskřípala stoličkami. Už věděla, že je scenárista, protože to zmínil skoro pokaždé, když s ním mluvila. A to spolu ani tolik nemluvili. Mluvili spolu možná tak šestkrát a tohle bylo potřetí, co se zmínil, že je scenárista.

Esther byla letecká inženýrka, doslova dělala vědu, ale neslyšeli jste ji, že by to zmiňovala při každé příležitosti s každou náhodnou osobou, se kterou se setkala. I když věnovat se aeronautice bylo mnohem víc cool než být scenáristou. Los Angeles se hemžilo scenáristy. Nedalo se vyplivnout žvýkačku a dva z nich netrefit.

Nebyl dokonce ani skutečný scenárista. Byl v postgraduálním programu scenáristiky na Kalifornské univerzitě – o tom se už dvakrát zmínil –, takže byl jen student. Kdyby někdy nějaký scénář prodal nebo by se dokonce realizoval, určitě už by se o tom v rozhovoru dávno zmínil. Pravděpodobně několikrát.

„Je to vaše,“ oznámil, jako by od něj bylo šlechetné, že neobsadí prádlem pračku na zbytek dne. Sebral si oblečení z horní desky sušičky, při čemž upustil další ponožku, a vydal se ke dveřím.

„Něco vám spadlo,“ upozornila ho Esther.

Zastavil se, otočil a s tím ošidným balíkem oblečení v náruči se bezradně podíval na ponožky na podlaze. „Myslíte, že byste mohla...?“

Sehnula se, aby sebrala jeho ponožky z podlahy – další fuj –, a opatrně je položila na prádlo, které držel.

„Díky,“ řekl. „Neměla byste používat aviváž.“

„Cože?“

Bradou ukázal na její láhev s aviváží. „Nechává na vláknech voskovitou vrstvičku, která ovlivňuje přirozenou schopnost látky absorbovat vlhkost. Používám prací prášek bez chemických přísad, který je biologicky odbouratelný a nezanechává zbytky.“

Neuvěřitelné. Chlápek, který nezná ani základní etiketu prádelny, jí dával přednášku o aviváži. Věnovala mu napjatý úsměv. „Víte, že všechno jsou chemické látky? Dokonce i voda. Nic takového jako *bez chemických látek* neexistuje.“

Svraštil čelo, až se mu obočí stáhlo k sobě. „Měl jsem na mysli špatné chemikálie. Jako ty věci, které dávají do čistících prostředků.“

„Dobře.“ Když to tak půjde dál, obrousí si Esther stoličky na velikost tic taců. „Díky za tip.“

„Nashle,“ rozloučil se Jonathan a odešel viditelně spokojený sám se sebou.

Obrátila oči v sloup, vyčistila žmolky z filtru sušičky, protože to samozřejmě neudělal, a přemístila do ní svůj mokrý náklad z pračky. Strčila do prastarého přístroje čtyři čtvrtáky, a když se probudil k životu, nastavila si na telefonu časovač na pětadvacet minut. Protože byla ohleduplná k ostatním lidem, se kterými sdílela prádelnu, a uměla používat budík.

Když nahoře otvírala dveře svého bytu, telefon začal řvát *Pocketful of Sunshine* – vyzváněcí tón, který přiřadila své nejlepší kamarádce.

Jin-Hee Kangová, kterou všichni kromě jejích korejských rodičů znali jako Jinny, byla jediná osoba, kterou Esther znala, co si skutečně ráda povídala po telefonu. Zbytek jejích přátel komunikoval

prostřednictvím textových zpráv nebo sociálních sítí. Ne tak Jinny. Ráda si povídala.

Esther za sebou nohou zavřela dveře bytu, zatímco lovila telefon ze zadní kapsy džínů. Její byt už zase smrděl cigaretovým kouřem. Jonathan musel vyjít nahoru a jít si rovnou na balkon zakouřit. „Co se děje?“ ozvala se do telefonu, když se dovlekla k balkonovým dveřím a zabouchla je.

„Co dneska děláš?“ zeptala se Jinny.

Byla neděle a Esther neměla na program nic než prádlo, čištění kočičího záchodu a možná i zkouknutí nějakých seriálů. Podívala se na svůj odraz ve skleněných dveřích: špinavé hnědé vlasy stočené do rozčuchaného drdolu, beďar na špičce dlouhého nosu, vytahané tílko a ušřížené džínové kraťasy, které nosila, když byl den velkého prádla. „Později odpoledne jdu na čaj s britskou královskou rodinou, ale můžu to odložit, jestli je to nutný.“

„Potřebuju bazén. Můžu přijít?“

„Jasně.“

Esther bydlela ve čtvrti Palms v Los Angeles ve starší budově s vnitroblokem a bazénem. Jinny bydlela nedaleko v Mar Vista, v novější větší budově, která neměla bazén, takže když bylo pěkné počasí, ráda zašla k Esther. V Los Angeles bylo pěkné počasí asi osmdesát procent času, což znamenalo, že trávily spoustu víkendů u bazénu.

„A mimosu,“ dodala Jinny.

„A jéje. Co se stalo?“ Kdykoli měla jedna z nich mizerný týden, udělaly si džbán mimosy a usrkávaly ji z fléten na šampaňské u bazénu.

„Řeknu ti to, až dorazím.“

Esther otevřela ledničku, aby si udělala přehled. „Ještě mi zbyla láhev šampaňského od minule.“

„Dobrá,“ řekla Jinny. „Za půl hodiny jsem tam i s džusem.“

2

Přesně o třicet minut později se u Esther objevila Jinny v modrých letních šatech a stejnobarevných žabkách. A se džbánkem pomerančového džusu a krabicí koblih.

„Ach bože!“ Esther nad koblíhami zvedla obočí. „Někdo umřel?“

Jinny si odložila věci na jídelní stůl z Ikey. „Jen moje sebeúcta.“ Bylo jí čtyřiaadvacet jako Esther, ale díky drobné postavě a dokonale pleti vypadala mnohem mladší. V baru po ní vždycky chtěli doklady a balili ji divní týpci v domněnání, že je středoškolačka.

„Co to znamená?“ zeptala se Esther.

Jinny našpulila rty do srdíčka. „Musíš slíbit, že se nenaštveš, když ti to řeknu.“

„Proč bych se měla naštvat?“ zeptala se Esther s obavami.

„Tak trochu jsem se vyspala se Stuartem.“

„Cože?“

Stuart byl Jinnyin bývalý přítel – velmi nedávný bývalý přítel. Rozešli se teprve před týdnem a Esther málem samou radostí uspořádala oslavu. Ten chlap byl prvotřídní kokot. A byl kokot ještě před tím, než Jinny podvedl.

Esther se ho snažila mít ráda. Chvilku se jí to dokonce dařilo. Byl charismatický a přitažlivý, a i když intelektuálně nebyl zrovna na Jinnyině úrovni, bylo lehké pochopit, co se jí na něm líbí. Zpočátku.

Pak si Esther začala všimát maličkostí, nad kterými skřípala zuby. Měl třeba ve zvyku položit Jinny ruku na zátylek a manévrovat s ní před sebou. Maličkost, ale Esther to bylo proti srsti. Jako by snad Jinny byla dítě nebo zvířátko, které si vodí. Pak si začala všimát, jak chtěl pořád po Jinny, aby mu něco přinesla – další drink, něco k jídlu, telefon, který nechal ve vedlejší místnosti –, ale nikdy jí to neoplatil. A jak často si Jinny dobíral. A jak ji nenápadně ponižoval dvojsmyslnými narážkami, které považoval za vtipy.

Když ho Esther poprvé slyšela Jinny říkat, aby se uklidnila, potom, co ji naštvál jeden z jeho „vtípků“ na její účet, bylo jí jasné, že Stuart je špatná volba.

Možná nebyl násilník, zatím, ale potenciál tu byl. Měl k tomu všechny předpoklady.

Za celou dobu se Esther s Jinny pohádaly jen jedinkrát – před několika měsíci, když Esther řekla, co si o Stuartovi myslí. Že je to narcistní debil dopouštějící se psychického násilí, který jí dokonce ublíží, jestli se ho sakra rychle nezbaví.

Říct, že to nedopadlo nejlíp, by byl slabý výraz. Jinny řekla Esther, aby se starala sama o sebe, a celý týden s ní nemluvila. Spor skončil, teprve když se Esther omluvila a slíbila, že bude ke Stuartovi milejší. Vážně ji to štvalo, ale copak měla jinou možnost? Nechat Jinny samotnou napospas tomu kreténovi? Nemůžete lidem říkat věci, které nechtějí slyšet. Jinny do něj byla tak poblázněná, že neviděla, co je ve skutečnosti zač.

Dokud nezjistila, že ji podvádí s kolegyní z práce. Esther byla na Jinny hrdá, jak rychle a rázně ho kopl do zadku. Jenže to dokonce očividně nebylo až tak rázně.

Jinny zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že budeš naštvaná.“

Esther se nadechla a snažila se, aby zněla klidně a vstřícně. „Nejsem naštvaná. Ale mám otázky. Zprvė, jak se s někým můžeš *tak trochu* vyspat?“

Jinny rozpačitě uhnula pohledem. „Normálně se s ním vyspíš a pak toho tak trochu lituješ, ale ne úplně.“

Tohle bylo zlé. Hodně, hodně zlé. „Ale on tě podvedl. Myslela jsem, že jsi s ním skončila?“

„Skončila. Rozhodně skončila. Je konec. Nadobro.“ Pokývala hlavou a snažila se vypadat přesvědčivě. Nepřesvědčivě.

„Až na tu část, kdy ses s ním vyspala.“

Jinny se odvrátila a zkoumala koblihy. „Jo, až na to.“

„Takže se znovu ptám, co se stalo?“

Jinny si povzdychla a zvedla tu s čokoládovou polevou. „Víš, jak mi psal ty zprávy?“

Esther se zamračila. „Říkala jsem ti, že měl dostat soudní zákaz.“

„Byl strašně sladkej a omlouval se!“ huhlala Jinny s plnou pusou.

„Neskočila jsi mu na to, že ne?“ Samozřejmě že skočila. Vždycky na to skočila. Stuart na ni hrál jako na kytaru.

„Ne! Byla jsem neoblomná. Ale pak včera večer začaly být jeho zprávy sexy a možná jsme skončili tak trochu sextingem...“

Esther pevně zavřela víčka. „To je nechutný!“

„A dostala jsem chuť...“

„Dvojnásobně nechutný.“

„A pak se objevil u mých dveří a...“

„Dobře, dobře, chápu to. Nepotřebuju znát další podrobnosti.“ *Jako na kytaru.* Stuart byl parazit. Vždycky si našel způsob, jak se přisát na hostitele.

Jinny si nacpala zbytek koblihy do pusy a šla do lednice pro šampaňské. „Dokáže být fakt přesvědčivej, víš? Je těžký mu říct ne.“

„Ale příště mu řekneš ne, že jo?“ ujišťovala se Esther, zatímco chystala dvě vysoké úzké sklenky.

„Rozhodně. Vezmi ten džus.“ Jinny si hodila přes rameno tašku, ve které měla sbalené věci k bazénu – ručník, sluneční brýle, opalovací krém a časopisy. A vzala krabici s koblihami.

Esther si nasadila sluneční brýle na temeno hlavy a nesla skleničky a džus z bytu. „Jestli to s ním dáš dohromady, bude tě znovu podvádět. Jednou děvkař, vždycky děvkař.“

Jinny ji následovala se šampaňským a koblihami. „Já vím.“

Esther se na ni podívala se zdravou dávkou skepse. Jinny byla nenapravitelná. Vracela se ke Stuartovi pokaždé, když se cítila osaměle. Jestli nepřijde někdo jiný a neupoutá její pozornost, mohla by snadno podlehnout a vrátit se ke Stuartovi. Už to udělala se svým předchozím přítelem. Toho setřásla až napotřetí. A to nebyl zdaleka tak okouzlující jako Stuart.

„Jak jsi to s ním nakonec vyřešila?“ zeptala se Esther, když sestupovaly po schodech.

Stejně jako v okolních budovách byly i tady všechny byty ve druhém patře uspořádané do obdélníku kolem centrálního dvora. Pod byty byla prádelna, poštovní schránky, skladovací prostory a krytá parkovací místa pro rezidenty. Dvůr byl zdaleka nejhezčí část budovy – čistě díky úsilí paní Boorsteinové, která ráda zahradničila a udržovala záhony plné květin, aniž by to jejich lakomého majitele něco stálo.

„Dala jsem mu jasně najevo, že šlo o jednorázovku,“ odpověděla Jinny, když vyšly na dvůr.

Sluneční světlo se odráželo od hladiny bazénu, který měl dneska mléčně akvamarínovou barvu. Ve skutečnosti nikdy nešly do vody, protože poslední člověk, který v ní plaval, dostal zánět uší. I kdyby spolu ty dvě věci nesouvisely, Esther nechtěla nic riskovat.

Položila skleničky a džus na zrezlý kovový stolek ve stínu. Jinny přitáhla lehátko blíž ke stolku a Esther zatím naplnila skleničky do půlky šampaňským a dolila je pomerančovým džusem. Jednu podala Jinny. „Chceš ho zpátky?“

Jinny si od ní vzala skleničku a uhnula pohledem. Uvelebila se v lehátku. „Byli jsme spolu šest měsíců. Miluju ho.“

„Dost na to, abys mu odpustila, že tě podváděl?“

Jinny sklopila pohled do klína a zamračila se. Srovnala si sukni. „Říkala jsem ti, že brečel, když jsem se s ním rozešla?“

„Ne.“ *Super.* Ten kretén si zasloužil brečet. Esther doufala, že každou zatracenou noc usíná s pláčem.

„Jo, skoro jsem si připadala špatně.“

„Ať tě to ani nenapadne. Podvedl tě. Navíc to byl kretén.“

Jinny si stáhla gumičku ze zápěstí a sepnula si jí černé vlasy dlouhé po ramena do culíku. „Nebyl tak špatnej.“

Esther na ni zírala přes okraj sklenky na šampaňské. „Vykašlal se na tvoje narozeniny, protože odjel surfovat do Mexika.“

„To bylo jen jednou. A cítil se kvůli tomu fakt špatně.“

„Ani na Valentýna pro tebe nic neudělal. A když vyhrál ty volňásky na koncert, vzal místo tebe svýho surfařskýho kamaráda.“

Jinny si povzdychla a usrkla mimosu. „No dobře. Bylo to na hovno.“

Aspoň že to uznala. Esther si zula žabky a přitáhla si další lehátko, aby si na něj mohla položit nohy. Měla je mrtvolně bledé a modrý lak na nehtech ten dojem ještě umocňoval. „Máš na mnohem víc,“ pronesla a stáhla si sluneční brýle na oči.

Jinny se zamračila a vylovila z tašky časopis. „To se ještě uvidí.“

Na to, jak byla Jinny krásná a úžasná, měla šíleně nízké sebevědomí. A nepomohlo jí, že se Stuart s dokonalou přesností zaměřoval na její nejistoty a ve vlastním zájmu je přiživoval. Nedokázala

vidět, jak špatně se k ní choval. Jako by svým způsobem nevěřila, že si zaslouží lepší zacházení.

Esther toho chlapa vážně nesnášela. „Vždycky jsi pro něj byla až moc dobrá. Nikdy jsem vlastně nechápala, co na něm vidíš.“

Jinny se na ni zadívala přes okraj slunečních brýlí. „Hmm, že je šíleně sexy?“

„Ty seš sexy! V podstatě kromě toho, že oba dobře vypadáte, nemáte nic společného.“

„Oba pracujeme v technologických oborech.“

Esther vyprskla do mimosy. „Apple Store se mezi technologické obory nepočítá.“

„Opravit mi iPad!“

„Má rád všechny ty outdoorový aktivity, jako je cyklistika, turistika a kempování, a ty nesnášíš dělat cokoli venku.“

„To není pravda.“ Jinny mávla rukou kolem sebe. „Zrovna teď jsem venku.“

„Povalování u bazénu a pití mimosy není outdoorová aktivita.“

„To je fuk.“

„Říkám jen to, aby ses nespokojila s něčím skoro nejlepším, zlatoto. *Don't go for second best.*“

Jinny zvedla sluneční brýle a zamžourala na ni. „Cituješ Madonnu?“

„Je to trefná písnička. Madonna ví co a jak.“

„Ta tvoje Madonna se provdala za Seana Penna, takže o jejím vkusu nemusíme vůbec pochybovat.“

Nad hlavou jim bouchly dveře. Obě vzhledly, zrovna když Jonathan vyšel ze svého bytu. Skvěle. Kolikrát toho chlapa dneska uvidí?

Ploužil se dolů po schodech a jeho kroky se rozléhaly po dvoře. Když je uviděl, zastavil se a rozpačitě přikývl. „Zdravím.“

Esther na něj kývla stejně vlažně.

„Ahoj!“ zavolala Jinny a zamávala.

Jonathan znovu přikývl, strčil si ruce do kapes a pokračoval ke svému autu.

Esther toho chlapa nikdy neviděla se usmívat. Nepříjemná grimasa byla jeho maximum.

„Je roztomilej,“ zašeptala Jinny, když zmizel z dohledu.

Esther se na ni po očku podívala. „Kdo?“

„Tvůj soused. Jak se jmenuje?“

„Jonathan? Fuj. Ne, to není.“ Namyšlení hipsteři s beanie čepicí nakupující na farmářských trzích nebyli zrovna její typ. Objektivně vzato uznávala, že by asi mohl být považovaný za atraktivního – dokud neotevřel pusu a nepromluvil. Byl tak zatraceně otravný, že nebylo možné oddělit jeho vzhled od osobnosti.

„Ale jo, je,“ trvala na svém Jinny. „Vypadá jako Jake Gyllenhaal za mlada. Netvrď mi, že sis toho nevšimla.“

„Nevypadá jako Jake Gyllenhaal!“ Esther se Jake Gyllenhaal ani nelíbil. Ale cítila, že je to vůči němu nespravedlivé nařčení a je potřeba se ho zastat.

„Ale no tak, má přece takový báječný hustý vlnitý tmavý vlasy.“

„A pořád je schovává pod ty pitomý čepice.“

Jinny si odfrkla. „Mně se chlapi s čepicí líbí.“

No jasně. Stuart nosil čepice pořád. Stejně jako polovina chlapů pod třicet v L. A. Esther měla pocit, že je nesnáší právem.

„Navíc má takový oduševnělý modrý oči,“ dodala Jinny.

Oduševnělý? O čem to mluví? Esther nakrčila nos. „Vždyť pod těma hipsterskýma brýlema ani nepoznáš, jaký oči má.“

„Ty brýle miluju! Kluci v brýlích jsou super sexy.“ Jinny se natáhla a plácla Esther po paži. „Víš, jako kdo ještě vypadá? Jako Dev Patel.“

Esther na ni zírala. „Dev Patel je Ind.“

„To vím. No vždyť.“

„A ten vůbec nevypadá jako Jake Gyllenhaal nebo Jonathan, ti jsou oba bílí.“

Jinny odložila časopis stranou, opřela se a zkřížila nohy. „To ty vlasy. Jonathan má stejně super vlasy jako Dev Patel. Úplně máš chuť je prohrábnout.“ Pro zdůraznění zahýbala prsty. „A ty vousy. Bože, miluju vousy!“

Stuart měl plnovous. Jen vousy měl zlatohnědé na rozdíl od Jonathanových tmavších, skoro černohnědých.

Esther přimhouřila oči a zvažovala, jestli má Jinny o Jonathana skutečně zájem, nebo jestli si do něj jen nepromítá Stuarta. „Jak dlouho už takhle vnímáš mého souseda?“

Jinny pokrčila rameny a natáhla se pro drink. „Vždycky mi připadal roztomilej.“ Vedle ní zavibroval telefon. Zvedla ho. „Uf. Kéž by mi už Stuart dal pokoj.“

Esther se zamračila. „Co chce?“

Jinny odložila telefon, aniž odpověděla. „Odpuštění. Usmíření. Další sex. Vyber si.“

„Říkám ti, že by měl dostat soudní zákaz.“

„Díky, ctihodnosti, ale je to jen Stuart.“

Stuart, který se během těch šesti měsíců choval jako manipulátor, který Jinny přesvědčil, že je nižší liga a měla by být vděčná za jeho polovičatou pozornost.

Esther si ji podezřívavě měřila. „Ty o tom uvažuješ, že jo? Že by ses k němu vrátila.“

Jinny nic neříkala.

Na dvoře se znovu objevil Jonathan s dvacetikilovým pytlek mulče na rameni. Obešel bazén a shodil pytel na zem vedle Esther a záhonu s čerstvě vysazenými begoniemi.

„Co to je?“ zeptala se a zírala na něj přes okraj slunečních brýlí.

„Paní Boorsteinová mě požádala, abych vyzvedl mulč pro novou výsadbu.“ Otrel si ruce o džíny a zamířil zpátky k autu.

Jinny se naklonila a znovu plácla Esther po paži. „On pomáhá stařenkám se zahrádkou? To je tak sladký!“

Esther si nebyla jistá, jestli by paní Boorsteinová označení za stařenku ocenila, ale musela souhlasit, že to bylo docela milé.

Uslyšely zabouchnutí kufru a Jonathan se objevil s dalším pytlek mulče přehozeným přes rameno. Shodil ho vedle prvního, pak se sklónil, aby ho posunul tak, aby byl každý pytel na jednom konci záhonu.

Esther měla jeho zadek přímo v úrovni očí a musela uznat, že to nebyl ten nejhorší pohled na světě.

Fajn. No tak má slušný tělo. *Leze ti strašně na nervy, vzpomínáš?*

Jinny ji potřetí plácla po paži. Esther odtrhla pohled a lehce zrudla.

„Pěkněj zadek,“ artikulovala Jinny rty a hlavou kývla Jonathanovým směrem.

Esther se vzpamatovala natolik, aby obrátila oči v sloup. „Nevěděla jsem, že jí pomáháte se zahradničením,“ divila se, když se Jonathan narovnal a jeho zadek jí zmizel ze zorného pole.

„Jen s těžkými věcmi. Na rostliny mě paní Boorsteinová nenechá sáhnout.“ Smetl si kousek mulče z ramene. „Říkala, že bude za chvíli dole, aby ten mulč rozhrnula. Řeknete jí, že kdyby potřebovala ještě s něčím pomoci, jsem nahoře?“

Další kousek mulče se mu zachytil ve vousech. Esther zvažovala, že by ho na to upozornila, ale rozmyslela si to. „Jasně,“ souhlasila.

Znovu přikývl a odšoural se po schodech nahoru do svého bytu.

Jinny zavibrovala na telefonu další textová zpráva. Zvedla ho a zamračila se na displej.

„Zase Stuart?“ zeptala se Esther znepokojeně.

„Jo.“ Jinny vypnula telefon a strčila si ho do kabelky.

„Měla bys někam pozvat Jonathana,“ navrhla Esther.

Jinny se na ni tázavě podívala. „Myslela jsem, že ho nesnášíš.“

„Neřekla jsem, že bych s ním šla na rande. To tobě připadá roztomilý.“ Sice je otravný, ale pokud je Esther známo, aspoň to není manipulátorský parchant. Proti Stuartovi by to určitě byla změna k lepšímu.

Jinny zavrtěla hlavou. „Nikam ho nepozvu.“

„Proč ne?“

„Protože ani neví, kdo jsem. Nepůjdu za úplně cizím chlapem a nebudu ho zvat na rande.“

„Mohla bych vás dát dohromady.“

Jinny potemněl výraz. „Neopovažuj se! Víš, co si myslím o rande naslepo.“ Celá léta na střední škole směla chodit jen na schůzky, které jí domluvila matka, a to jí jakékoliv dohazování nadobro znechutilo.

Esther na telefonu doběhl časovač – vylovila mobil z kapsy, aby ho umlčela. „Musím dojít vytáhnout prádlo.“ Vstala a namířila telefon na Jinny. „Víš, jak vypadá, takže by to nebylo rande naslepo.“

„Tak o domluvených rande. To je jedno.“ Jinny se ušklíbla. „Láska se nedá vynutit. Musíš počkat, až si tě najde.“

Esther obrátila oči v sloup a zamířila do prádelny. „Když to říkáš.“

Jinny byla romantička, ale Esther na tyhle hlouposti nevěřila. Nevěřila na osud ani na lásku na první pohled nebo nějaké šťastně až navěky. Neexistovalo nic takového jako spřízněné duše, žádné kmotřičky víly, které by na člověka dohlížely, žádní princové, co vás popadnou do náruče. Radši věřila tomu, co lze empiricky dokázat podle přírodních zákonů.

Pohádky patřily do knížek a bylo nebezpečné v ně věřit. Jen se podívejte, co se stalo její matce. Myslela si, že žije dokonalý, pohádkový život, dokud ji její princ neopustil. Nebyla vůbec připravena čelit realitě. Ještě o patnáct let později pořád proploouvala životem a čekala, že se objeví další princ a zachrání ji.

Zapomeňte na prince. Každý svého štěstí strůjcem. Jestli něco chcete, nemůžete jen tak sedět a čekat, až vám to spadne do klína. Musíte zvednout zadek.

3

Ještě o dva dny později Jinny neustále mlela o Stuartovi. Esther věděla, že si s ním pořád píše. Kdo ví, jak dlouho ještě vydrží odolávat Stuartovu pochlebování a kouzlu jeho ptáka? Esther měla čím dál silnější pocit, že do víkendu budou zase spolu.

Lámala si hlavu tím, jak je udržet od sebe, ale zatím na nic nepřišla. Kdyby moc tlačila, Jinny by se mohla naštvat a seknout. Přesně to se stalo posledně, když se ji Esther snažila ohledně Stuarda přivést k rozumu. Bylo potřeba postupovat opatrně – a rychle, než bude příliš pozdě.

Když se Esther ve středu vrátila domů z práce, pořád o tom ještě přemýšlela. Cestou kolem Jonathanova bytu zaslechla, jak odemyká, přidala do kroku a lovila v tašce klíče. Snad se jí podaří dostat dovnitř, než vyjde ven a pokusí se navázat další rozhovor.

„Ahoj,“ ozvalo se za ní, když vyšel z bytu. *Sakra!*

Esther se zdvořile usmála přes rameno. „Ahoj.“

Bylo by příliš troufalé doufat, že spěchá a nemá zájem si povídat? Nahmatala na kroužku správný klíč a strčila ho do zámku.

„Něco pro vás mám,“ řekl.

Ztuhla s rukou na klíce. *O fous.*

S úsměvem na tváři se otočila. „Ano?“

„Vydržte,“ řekl se vztyčeným prstem a zmizel ve svém bytě.

Skvěle. O co šlo? Nenapadalo ji nic, co by mohl mít a ona by to chtěla. A jak dlouho tu má stát a čekat v průvanu? Jediné, co chtěla, bylo vejít do svého bytu, shodit těžké oxfordky, stáhnout si si-lonky, které měla na sobě celý den, a vypít pivo. Chtěla toho na konci dlouhého, otravného pracovního dne moc?

Dá mu ještě pět sekund a pak jde dovnitř.

Pět... čtyři... tři... dva...

Jonathan se znovu objevil a držel štos obálek a časopis. „Pošťák mi dal omylem do schránky nějaké vaše věci.“

Aha. Vlastně se choval sousedsky.

„Díky.“ Esther se trochu zastyděla a natáhla se pro zatoulanou poštu. Už si říkala, kam se tenhle měsíc poděl časopis *Astronomie*. Bylo od něj milé, že jí schoval poštu. Spousta kreténů by ji hodila do koše, aby si ušetřili starost s doručováním.

„To není zrovna lehké čtení.“ Strčil si ruce do zadních kapes džínů. „Vy jste astronomka nebo tak něco?“

„Letecká inženýrka. Astronomii dělám jen pro zábavu.“

Přikývl. „To je hustý. To musíte rozumět vědě.“

„Tak trochu.“

Znovu přikývl a přešlápl z nohy na nohu. „Mohl bych vás požádat o laskavost?“

Ne!

„Takže, víte, že jsem scenárista...“

Prosím ne!

„Pracuju na sci-fi scénáři na jeden seminář a už mám nahozený příběh, ale dost by se mi hodila pomoc s vědeckými aspekty. Jen

aby to bylo realističtější – vlastně ne úplně realistické, ale aspoň uvěřitelné.“

Proboha za co? Čím si tohle zasloužila?

„Nemohla byste se mi na to podívat? A třeba mi k tomu dát nějaké připomínky? Jen k té vědecké části. Co říkáte?“

Sakra. Existoval způsob, jak se z toho slušně vykroutit? „O psaní filmů opravdu nic nevím,“ odpověděla vyhybavě. „Nemáte někoho tam u vás?“

Zavrtěl hlavou. „Se psaním radit nepotřebuju, to zvládnu sám. Ale jediný člověk, kterého znám a má něco společného s vědou, je můj kamarád Greg, který chodil jeden semestr na zdrávku, než přešel na angličtinu. S fyzikou je ale na štíru a já potřebuju někoho, kdo rozumí věcem jako gravitace, pohony a asteroidy. To jste vy, ne?“

Esther polkla. „No...“ Cítila, jak jí v tašce zavibroval telefon. *Díky bohu za vyrušení.* „Pardon,“ zamumlala. „Potřebuju to zkontrolovat...“

Byla to zpráva od Jinny.

Stuart mě prosí, abych ho vzala zpátky. Řekni mi, abych se k němu nevracela.

„Vteřinku,“ požádala Esther Jonathanu a při psaní odpovědi drtila palci displej.

Nedávej se zase dohromady s tím nevěrným kreténem!

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Jonathan.

„Jo. Jen se snažím odvrátit katastrofu.“ Esther vzhledla od telefonu a podívala se Jonathanovi do očí. Oduševnělých očí.

Jinny připadal roztomilý. Jinny se líbil.

Kdyby ji pozval na rande, souhlasila by. A kdyby si s ním vyšla, možná by zapomněla na Stuarta. Vzpomněla by si, že jsou na světě i jiní muži a ona se nemusí spokojit s tím kreténem.

Jasně, Jonathan nebyl úplně terno, ale vlastně působil docela mile. Nikdy ho neviděla záměrně říct nebo udělat něco zlého a neměl předpoklady k tomu, aby se z něj stal manipulátor. Snažil se být tak trochu nemotorným způsobem nápomocný, takže z jistého úhlu pohledu se ten jeho mansplaining dal považovat za milý. Byl to ten typ, který pomáhal babičkám se zahradničením. Jak moc špatný mohl být?

„Takže k tomu scénáři...“ Jonathan si mnul zátylek.

„Udělám to, když vy uděláte něco pro mě,“ navrhla Esther. Svrátil obočí. „Dobře... Co?“

„Musíte pozvat moji kamarádku Jinny na rande.“

Otevřel a zase zavřel pusu. Obočí se mu spojilo v pruh připomínající tmavou chlupatou housenku.

„No...“

„Nemáte přítelkyni, že?“

„Ne, ale –“

„Jinny je vážně hodná, úplně normální a krásná.“ Tohle všechno byla pravda. Ten společensky neohrabaný scenárista by měl štěstí, kdyby si s ním někdo tak skvělý jako Jinny vyšel. A Jinny by rande s tak milým mužem prospělo.

Vypadal skepticky. „Tak proč potřebuje, abyste jí domlouvala rande?“

„Protože se právě rozešla s jedním blbcem a já se bojím, že se k němu vrátí.“

„Není to na jejím rozhodnutí?“

Ušlechtilé, ale tohle byla zoufalá situace, která si žádala zoufalé činy. „Nesnažím se ji připravit o možnost volby. Snažím se jí nabídnout další možnost. Abych jí ukázala, že jsou tu i jiní muži, kterým se líbí. A nemusí chodit s žádným úchylem.“ Esther přimhouřila oči. „Vy nejste úchyl, že ne?“

„Ne!“ ohradil se a pak se zamračil, jako by si nebyl jistý. „Chci říct, nemyslím si.“

Varovně na něj namířila prst. „Nezapomínejte, že vím, kde bydlíte, takže jestli jí ublížíte –“

Zvedl ruce a ukázal dlaně. Na prstech měl skvrny od inkoustu. „Ještě jsem nesouhlasil, že s ní půjdu ven. Ani nevím, kdo to je.“

„Je to ta, která se se mnou pořád poflakuje u bazénu. Viděl jste ji o víkendu, pamatujete?“

„A jo.“ Ústa roztáhl do něčeho, co skoro připomínalo úsměv. „Je roztomilá.“

Mám tě! Perfektní. Jinny se líbil a ona jemu taky. Když je dá dohromady, prokáže jim oběma laskavost. Jako samaritánka. „Takže souhlasíte?“

Znovu se zamračil a promnul si bradu. Zblízka jeho vousy nevypadaly tak neupraveně. A jeho oči měly vážně nádherný odstín modré. „Nemám dost informací. Proč ji mám někam pozvat? Nemohla byste nám prostě domluvit rande naslepo nebo tak něco?“

Esther zavrtěla hlavou. „Nesnáší rande naslepo. S tím by nikdy nesouhlasila.“

„Ani ji neznám. Nebude jí to připadat divné, když ji zničehonic pozve někdo cizí?“

Tenhle chlap zjevně moc nechodil ven a neměl ponětí, jak často muži dělají návrhy neznámým ženám. Což bylo taky sladké. Navivní, ale sladké. Byl jako z románu Jane Austenové. Než se začal dvořit, potřeboval být oficiálně představen. „Viděli jste se už mockrát. Není to divný.“

„Co když odmítne?“

Už se skoro chytil. Potřeboval jen trochu popostrčit.

„Neodmítne, protože jí taky připadáte roztomilý.“

„Vážně?“ Oči se mu rozzářily jako vánoční stromeček, což bylo zatraceně rozkošné. Fajn. Jinny měla pravdu. Byl roztomilý.

„Ano.“

„To vám řekla?“

„To mi řekla.“

Do tváře se mu znovu vkradly pochybnosti. „Stejně to vypadá divně.“

Proboha! Co musí udělat, aby řekl ano? Vydírat ho? Protože kdyby musela, mohla by ho vydírat. „Tak chcete, abych si přečetla ten scénář, nebo ne?“ Mrkvička nezabrala, byl čas použít proutek.

Zamračil se ještě víc. Pak přikývl. „Ano, fajn. Asi to udělám.“

Ano! Esther by uvítala větší nadšení, ale stačilo to. „Musíte to ale brát vážně a dát jí šanci. Ne že se na ni po jednom rande vykašlete.“

Poškrábal se na zátylku. „Co myslíte tou šancí?“

Esther našpulila rty a přemýšlela nad odpovědí. Kolik randění bude Jinny potřebovat, aby se dostala přes Stuarta? Jedno rande by nemuselo stačit. Musí to být dost na to, aby Stuarta nadobro dostala z hlavy. „Tři rande,“ rozhodla se nakonec.

Jonathan vykulil oči. „Tři? To v žádném případě.“

„Taková je dohoda. Berte, nebo nechte být.“ Kdyby šlo jen o jedno rande, mohl by to odfláknout. Ale když bude vědět, že s ní musí jít ještě dvakrát, vynaloží víc úsilí. Teoreticky.

„Půjdu na dvě.“

„Tři,“ zopakovala Esther. Teď když ho přiměla k souhlasu s plánem, měla navrhnout. Neustoupí.

Zatvářil se rozmrzele. „Tak to mi ale musíte s tím scénářem opravdu pomoci. Ne jen načmárat pár poznámek nebo označit nepřesnosti. Musíte se mnou spolupracovat a pomoci mi přijít na způsob, jak zakomponovat vědu do příběhu.“

Bože! Co všechno by pro Jinny neudělala. Snad to ocení. „Udělám vám z toho scénáře vědecký orgie. A můžete mi tykat. Platí?“

„Jo.“ Kývl. „Dobře.“

Esther k němu natáhla ruku. Po chvilce váhání ji Jonathan přijal.

Bylo to zpečetěno. Udělají to.

„Musíme jednat rychle,“ oznámila, „než se Jinny vrátí ke Stuartovi.“

„Jak rychle?“ zeptal se Jonathan.

Esther se na něj usmála. „Co děláš dneska večer?“

Z obličeje se mu vytratila barva. „Dneska večer?“

4

Vyžadovalo to pár intrik.

Jonathan nemohl Jinny jen tak zavolat a pozvat ji na rande, protože neměl její číslo. Jinny ani nevěděla, že zná její jméno, natož telefon. Musel ji tedy pozvat osobně. Což znamenalo, že si museli domluvit „náhodné“ setkání.

Člověk by čekal, že scenárista dokáže něco takového naplánovat, ale v tomhle směru byl úplně k ničemu.

„Proč mi prostě nedáš její číslo, abych jí mohl zavolat?“ Pokrčil rameny. „Nechápu, proč to musí být tak složitý.“

„Protože to nesmí vypadat domluveně,“ připomněla mu Esther. „Co si asi pomyslí? Kde jsi vzal její číslo, když ne ode mě?“

Znovu pokrčil rameny.

Úplně k ničemu. Esther naštěstí byla mistryní strategie. Od sedmi let zvládla nakopávat svého staršího bratra. To půjde.

U mě, hned, napsala zprávu Jinny. *Objednám nám něco třeba z té havajské.*

Jinny milovala zdejší havajskou restauraci, která do Mar Vista nerozvážela.

Už jedu, odepsala skoro okamžitě Jinny. Objednej mi vepřový ramen kalua.

Jakmile si byla Esther jistá, že Jonathan ví, co má dělat, vyhnala ho ze svého bytu, aby si konečně mohla sundat ty zatracené silonky. Převlékla se z volných květovaných šatů, které nosila do práce, do tepláků a oblíbeného trička Washingtonské univerzity. Uvolnila dlouhé vlnité vlasy z úhledného pracovního drdolu, klesla na pohovku a stočila vlasy do volnějšího uzlu.

Velká černá kočka s bílou náprsenkou Sally Ride jí skočila do klína a dožadovala se drbání na hlavě. Esther jí vyhověla, hladila předoucí kočku a čekala, než dorazí Jinny.

Za pět minut se ozvalo zaklepání na dveře a Sally rychle zmizela v ložnici.

„Na, vezmi si můj telefon.“ Jinny ho vrazila Esther do ruky, když kolem ní procházela do bytu.

„Dobře.“ Esther zírala na displej a zavírala dveře. „A proč?“

Telefon jí v ruce zavibroval novou textovou zprávou od Stuarta: *Můžu dneska večer přijít, zlato? Chybí mi můj zajíček mazlíček.*

Fuj!

„Proto,“ potvrdila Jinny a šla si nalít pivo z lednice. „Nenech mě na to odpovědět.“

Esther položila telefon displejem dolů na stůl u dveří. „Rychlovka? Vždyť je všední den.“

„Lidi mají sex i v týdnu, víš.“ Jinny otevřela pivo a napila se.

„To musí být vyčerpávající. Když se vrátím domů z práce, mám sotva dost energie, abych se najedla.“

Jinny se s pivem svalila na Estherinu červenou pohovku. Esther měla celý byt zařízený z Ikey. V podstatě jen zkopírovala jeden vzorový obývací.

„Tohle je mučení,“ zaúpěla Jinny. „Snažím se odolat, ale vždycky, když napíše, vzpomenu si, jak moc mi chybí. Pomalu si mě zpracovává.“

Někdy Jinny vůbec nerozuměla. Jasně, Stuart byl sexy a možná byl v posteli tak dobrý, jak Jinny tvrdila. Ale i kdyby byl sebelepší, bez ohledu na to, jak moc si Jinny mohla myslet, že ho miluje, si Esther nedokázala představit, že by někdy odpustila muži, který ji podvedl.

„Mohla by sis ho zablokovat,“ navrhla, posadila se na druhý konec pohovky a nohy si přitáhla pod sebe.

Jinny si dala další lok piva. „Uvažovala jsem o tom. Ale nesnesu pomyslení, že bych ho takhle odřízla. Vědět, že dál píše, ale nevědět co.“ Oči jí sklouzly k telefonu na stole, jako by se na něj chtěla podívat.

Prokristapána, tohle zašlo opravdu daleko. Ještě že dneska Esther narazila na Jonathana. Nejvyšší čas.

Sally se znovu vynořila z ložnice a přešla ke gauči očichat Esther prsty u nohou. Esther se sklonila, aby ji poškrábala na hlavě. „Ale ty víš, co píše. Nepotřebuješ číst jeho zprávy, abys věděla, co chce.“

„Svým způsobem se mi ta pozornost líbí,“ přiznala Jinny. „Po tom, co udělal, si zaslouží, aby se plazil. A já si zasloužím užívat si to, jak se plazí.“ Sklonila se, aby pohladila Sally, ale ta jí vyklouzla z dosahu. „Proč se se mnou tvoje kočka nechce kamarádit?“

Esther pokrčila rameny. „Nemá ráda nikoho jiného než mě. Je vybíravá.“

„Chceš říct, že pro tvoji kočku nejsem dost dobrá?“

„Ne, říkám, že ví, odkud pochází její jídlo, a nemá čas na nikoho, kdo jí nedodává lahodný kousky lososa, na který je zvyklá.“

„To je fér,“ uznala Jinny. „Prominu ti to, Sally.“

Ozvalo se další zaklepání na dveře a Sally znovu vystřelila do ložnice. Esther vstala, podepsala účtenku za jídlo a odnesla ho k jídelnímu stolu.

„Bože, krásně to voní,“ libovala si Jinny, když pomáhala Esther vybalit jídlo. „Vyhládlo mi. Odmítat sex dá zabrat.“

„Tím jsem si jistá,“ utrousila Esther kysele cestou do kuchyně pro nádobí a ubrousky.

Jinny otevřela jednu z krabiček. „Objednala jsi praženou kukuřici, že jo?“

„Jasně. Nejsem amatérka.“

Sotva se daly do jídla, ozvalo se další zaklepání na dveře. Jako na zavolanou. *Až nám doručí jídlo*, nařídila Esther Jonathanovi. *Jakmile poslíček odejde, počkej dvě minuty a pak to přines*. Vrátila mu zatoulanou poštu, aby ji mohl přinést, až tam bude Jinny. „Že by poslíček něco zapomněl?“ uvažovala Jinny a prohlížela si krabičky s jídlem.

„Nemyslím si.“ Esther zamířila ke dveřím. „Možná jsem podepsala špatnou účtenku.“ Otevřela a předstírala překvapení. „Ahoj, Jonathan!“

„Ahoj,“ pozdravil bez velkého nadšení.

Zvedla obočí a čekala, až vysvětlí, proč je tady. *Neposer to, ty idiote*.

„Ahoj,“ zamumlal znovu. *Hlavně přirozeně*. „Ten... pošťák to nechal omylem v mojí schránce.“ Podal jí poštu.

„Díky!“ Esther se snažila znít přátelsky. „Asi si popletl naše schránky, taky tu pro tebe něco mám. Pojď dál.“ Ustoupila a gestem ho pozvala přes práh.

Jonathan se šoural do bytu s rukama zastrčenýma hluboko v kapsách a shrbený jako dítě vlečené proti své vůli do kostela. Zatím toho vážně moc nepředvedl.

Esther předstírala, že listuje hromadou pošty vršící se na knihovně z Ikey vedle dveří. „Určitě jsem to položila někam sem... Ha! Tady to je. Promiň, chtěla jsem ti to odnést, ale pak přišla Jinny a já jsem na to nějak zapoměla. Mimochodem, tohle je moje kamarádka Jinny,“ dodala a mávla rukou, jako by ji to teprve teď napadlo. „Jinny, to je Jonathan. Jonathane, Jinny.“

„Ahoj,“ zamumlal Jonathan.

No tak, pomyslela si Esther. *Snaž se!* Jestli se bude dál chovat, jako by tady nechtěl být, tak to nevyjde.

Jinny udělala krok dopředu a natáhla ruku. „Ahoj, ráda tě poznávám.“ Díky bohu, že aspoň jeden z nich byl společensky zdatný.

Jonathan chvíli zíral na její ruku, jako by nevěděl, co s ní má dělat. A pak konečně naskočila nějaká automatická reakce a udělal krok vpřed, aby ji přijal. „A jo. Už jsem tě tu někdy viděl.“

Řekni jí, že už jsi ji tu viděl, radila mu předtím Esther. *Zalichotí jí, že sis jí všimnul*. Jinny roztáhla rty do úsměvu. „Jsem tady často. Líbí se mi ten bazén. Esther je taky v pohodě, ale hlavně ten bazén je pecka.“

Jonathan přikývl a trochu se uvolnil. „Jo, je docela fajn. Ale doufám, že si držíš odstup kvůli bakteriím.“

„Od Esther, nebo od bazénu?“ zeptala se Jinny s vážnou tváří.

Jonathan se zasmál. „Od bazénu. Jak to má Esther s bakteriemi, to vážně netuším.“

Co ty víš? Ten chlap se nakonec dokáže usmívat.

„To je vtipný,“ usmála se Esther. „Hned se pozná spisovatel. Věděla jsi, že je Jonathan scenárista?“ obrátila se k Jinny.

„Fakt?“ Jinny se podařilo vyvolat dojem, že je překvapená. „To je hustý.“

„Krásně to tu voní,“ zavětil Jonathan. „Chystáte se jíst?“

Esther přikývla. „Objednali jsme si jídlo z Mahala. Přinesli to těsně před tím, než jsi přišel.“

„Jejich pražená kukuřice je božská.“

„Jo, to je. Nechceš trochu?“ nabídla Esther.

Jonathan zavrtěl hlavou a celkem slušně se mu dařilo vypadat v pokušení. „Ne, nechci vás otravovat.“

„To je dobrý, vždycky toho objednáš moc.“ Esther odešla do kuchyně pro další nádoby. „Měl by sis k té kukuřici dát trochu žebírek.“

„Jo, dobře,“ souhlasil Jonathan. „Dík.“

„Chceš pivo?“ Esther otevřela ledničku. „Nemůžeš jíst žebírka bez piva.“

„Jasně.“

Jinny přišla do kuchyně. „Co to děláš?“ zašeptala.

„Nesu mu pivo.“

„Ale vždyť ho nesnášíš.“

„Jo, ale ty máš jiný názor.“ Esther pokrčila rameny. „Možná jsi měla pravdu. Možná jsem na něj předtím byla moc drsná. Je to můj soused. Měla bych se chovat víc sousedsky, ne?“ Vrazila Jinny do ruky pivo, vidličku a talíř. „Odnes mu to.“

Esther zůstala v kuchyni a předstírala, že uklízí, zatímco se Jinny vrátila k Jonathanovi.

„Tady to máš.“ Podala mu talíř. „Dej si.“

„Díky. Takže, no, ty bydlíš někde tady poblíž?“

Hezky, pomyslela si Esther a dál je potají poslouchala. To byl docela slušný začátek konverzace. Možná se Jonathan začínal zlepšovat.

„Ne moc daleko,“ odpověděla Jinny. „V Mar Vista.“

„A jo, tam je hezky.“

„Jde to. Ale ráda zajdu sem. To je asi vidět, když tu jsem každou chvíli.“

„A jak jste se vy dvě poznaly?“

Nemluv moc o sobě, varovala ho Esther. Pokládej jí otázky, snaž se ji poznat. Dej jí jasně najevo, že se ti líbí.

Zatímco Jinny vyprávěla Jonathanovi příběh o tom, jak se spřátelily, Esther se k nim znovu připojila. Upíjela pivo a jedla, jen občas se vmísila do hovoru a nechala mluvení většinou na nich.

O deset minut později usoudila, že se věci vyvíjejí natolik dobře, že je čas přejít k další fázi plánu. „Dá si někdo další pivo?“ zeptala se a šla k lednici.

„Já si jedno dám,“ zavolala Jinny.

„Díky, ale ještě jsem nedopil,“ řekl Jonathan.

Zatímco byla Esther v kuchyni, nastavila si na telefonu čtyři minuty. Pak popadla dvě piva a odnesla je do jídelny.

Když se ozval časovač, předstírala překvapení. „Jejda, prádlo! Musím seběhnout dolů a přendat ho do sušičky. Hned jsem zpátky.“

Nemůžu být pryč víc než pět minut, aby to nevypadalo divně, takže to je všechno tvůj čas, řekla předem Jonathanovi. To je tvoje okno, kdy ji můžeš pozvat na rande. Nepromarni ho.

Sebrala z misky hrst čtvrtáků a vyšla z bytu. Když sešla dolů do prádelny, byl tam Brent, ten zhulený muzikant ze čtrnáctky, a přetahoval oblečení z pračky do sušičky.

„Potřebujete pračku?“ zeptal se a přes rameno se na ni podíval.

„Vůbec.“ Esther si vyskočila na stůl na skládání prádla a spustila hru na telefonu.

Zmateně se na ni podíval.

„Jen se tu poflakuju,“ vysvětlila.

„V prádelně?“

„Mám v bytě lidi a potřebovala jsem jim dopřát pár minut o samotě.“

„Jasně, to je fuk.“ Brent se vrátil k prádlu a Esther se vrátila k hře na telefonu. „Tak zatím,“ řekl při odchodu.

„Zatím,“ odpověděla Esther.

Když uplynulo pět minut, vrátila se nahoru do svého bytu.

Jonathan a Jinny u sebe stáli mnohem blíž, než když odcházela. Oba drželi telefon, jako by si vyměňovali čísla. A co víc, oba se usmívali.

„Prádlo máš vyřešené?“ zeptala se Jinny a položila telefon.

„Jo.“

„Tak jo, no, už půjdu,“ oznámil Jonathan. „Díky za to pivo a žebírka.“ Nesměle se podíval na Jinny. „Napišu ti.“

Jinny přikývla. „Výborně.“

„Nezapomeň svoji poštu,“ připomněla mu Esther.

„Jasně, moje pošta. Díky.“ Sebral ze stolu dopisy a vyšel z bytu.

„Co to bylo?“ zeptala se Esther Jinny, jen co byl pryč. Jako by to snad nevěděla.

Jinny poskakovala na špičkách a doslova zářila. „Pozval mě na rande!“

Esther se usmála. „A souhlasila jsi?“

„Samozřejmě, že jsem souhlasila!“

„No, to je úžasný!“ Esther se sebou byla nadmíru spokojená. Začala sbírat zbytky a odnášet je do kuchyně. Zvládla to. Jonathan to zvládl.

„Věřila bys tomu, že mě pozval?“ řekla Jinny, když za ní přišla.

Esther otevřela ledničku a odstrčila další krabičky z donášky, aby v ní udělala místo. „Jasně že věřila. Seš krásná a úžasná. Kdo by tě nechtěl pozvat na rande?“

„Jo, ale zrovna nedávno jsem mluvila o tom, jak je roztomilý, a dneska mě zničehonic pozve na rande. To musí být osud nebo tak něco.“

„To musí,“ souhlasila Esther.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Teorie přitažlivosti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.